

Může to trochu připomínat někdejší iracionální, ale o to vášnivější spor. Je lepší pivo ze zelené, nebo hnědé lahve? Je barva skla na jeho chuti poznat? Jednoznačná odpověď není. Stejně tak těžko se dá odpovědět na otázku, zda pivo popíjené pod širým nebem chutná jinak než pod střechou. Ale asi ano, protože na zahrádky nás to silně táhne už od dob rakouského mocnářství. Snímky početných družin pánů v buřinkách, kteří hledí do objektivu fotoaparátů, jsou stejně časté jako portréty živnostníků a jejich rodin pod firemním štítem.

Zahrádka klasická

Ach, ta nejistota! S českými pivními zahrádkami to je těžké. Je tou klasickou posezení ve stínu lip? Nebo je tradičnější zahrádka pod kaštany? Bez ohledu na vysazené stromy lze ale sestavit jakýsi většinový vzor správné české zahrádky.

V žádném případě se tu nesmí sedět na plastových židlích! Za stylově nejčistší lze považovat skládací židli, která má rám z kovových ohýbaných trubek a sedák a opěradlo pod záda jsou vyvedeny z dřevěných latí. Veselá výletnická restaurace nechť má latě střídavě červené a žluté, solidní měšťanské sluší patina opršelého přírodního dřeva. Dalším, bohužel smutným poznávacím znakem pravé české zahrádky je dlouhý řetěz, kterým jsou u země židle svázané, aby je někdo neukradl.

Nevkusem moderní doby je zámková dlažba z betonových prefabrikovaných kostek. Nejenom že není hezká, ona je navíc nepraktická. Však si zkuste na ni upustit z výšky stolu püllitr, bude po něm. Staří hostinští dobře věděli, proč mají zahrádky vysypané štěrkem. Poctivý püllitr s uchem takový pád přežije. Ubryndnuté pivo nenechává na štěrku

FOTO: HN – ZUZANA SMALEROVÁ

